

paa den, som har faaet Afløsning, gaer til Herrens Nadvere.

V Cap.) Om Christi Nadveres Sacramente.

Præsterne alene, og ingen anden, skal i Kirken, naar Gudstieneste forrettes, uddele det høiværdige Alterens Sacramente; men hos de Syge og Fangne, som ikke kan komme til Kirken, forrette de det i Husene. Ingen Præst maae communicere sig selv (end ikke paa hans Sotteseng, naar han kan have en anden dertil), men bør i saa Maade lade sig betiene af en anden, ligesom andre gjøre. De, som have faaet Afløsning af Guds Tiener, enten hemmelig eller aabenbare, skal siden, naar Communionen angaaer, komme med Andagt til Herrens Alter og sætte sig ned paa Knæ omkring Alteret, saa mange som vel kan faae Rum uden Trængsel, Mændene paa den høire og Qvinderne paa den venstre Side; De andre blive saalænge staaende ordentlig og skikkelig ved Siderne af Alteret, indtil de første ere bleven betiente. Præsten skal være iført baade Messe-Skiorten og Messe-Hagelen, mens Communionen forrettes, saa skal og Alteret altid være beklædt med en smuk reen Dug, Kalk og Disk og tvende antændte Lys, saa længe Communionen varer, samt fornøden Viin og Brød derpaa tilstede, saa tidt nogen skal berettes, hvormed Klokkerne i Kiøbstæderne og Degnene paa Landet skal have flittig Indseende. Communionen forrettes paa den her beskrevne Maade. Præsten skal flittig lægge Bind paa, at han veed Tallet paa dem, som skal berettes, saa at han ikke nødes til at igientage de forskrevne Velsignelsen Ord; Thi hverken Brødet eller Vinen bør at uddeles, førend de ved Ordet ere helligede. Til dette høiværdige Sacramente maae de, som Loven det forbyder, ikke annammes. Ei heller maae nogen af en fremmed Religion annammes til Alterens Sacramente, førend han først tilfulde er undervist i vores Troe, og ganske frasiger sig sin forrige Religion for Præsten.

VI Cap.) Hvorledes med Syge, Anfegtede, Besatte, Fangne og Misdædere skal omgaaes.

I Art.) Om Syge.

De Syge, Vanføre og Sengeliggende, som ikke kan komme til Kirken, skal Præsterne ideligen besøge, og ingenlunde nægte dem det hellige Nadverens Sacramente i deres egne Huse, naar de det begiere, og skikke sig værdeligen dertil

efter Guds Ord og Befaling; Saa skal de og, naar Leilighed gives, flittig paaminde Folket, at de betimeligen sende Bud efter dem, naar de blive syge, og ei bie til den alleryderste Nød, paa det de des ideligere kunde besøge dem og med fornøden Paamindelse, Raad og Trøst af Guds hellige Ord komme dem til Hielp og Tieneste i deres Lidelser. Og skal den Svage imidlertid af de Nærværende flittig erindres om sin Daabes Kraft, hvorved han beholder en god Samvittigheds Pagt med Gud, og kan fuldkommen forsikre sig om det evige Liv, dersom han ikkun med en stadig Troe holder fast ved Jesum og hans dyre Fortieneste, som er skeet til hans Salighed. Er Præsten selv svag, naar han kaldes til nogen Syg at berette, saa at han ikke kan komme derhen, da skal den nærmeste Præst dertil foradres, om han kan bekommes. Hvor Præsten saa kaldes at berette nogen, did skal han uden Forsømmelse komme, det være sig Nat eller Dag, og vel eftertænke, hvorledes den Syge har skikket sig i sin Velmagt, at han nu i hans Afmægtighed desbedre kan undervise ham til Salighed. Efterat han har talt med den Syge (saaledes som her er anført), vige de, som ere tilstede, strax af i et andet Rum, indtil Communionen foretages, paa det Præsten kan handle ene med den Syge, og da færer han videre frem i sin Tale til ham (saaledes som her er foreskrevet) og med Haands Paalægelse tilsiger ham sine Synders Forladelse. Derefter kalder Præsten Folket ind igien i Stuen til den Syge, og, om det ikke er giort tilforn, befaler en reen Dug at bredes paa Bordet med et eller to tændte Lys derpaa, og sætter saa Kalk og Disk derpaa tilligemed Brød og Viin. Hvorpaa han (paa den her foreskrevne Maade) meddeler ham Sacramentet og trøster ham. Er den Syge saa svag, at han ikke kan udsige sit Skriftemaal, og Præsten finder dog visse Bodfærdigheds Tegn hos ham med en hiertelig Forlængsel efter det høiværdige Sacramente, da træder han strax til Absolutionen og den paafølgende Communion, ligesom før er sagt. End er han i den Tilstand, at han hverken kan høre eller tale, da skal dog Præsten ikke forlade ham, ei heller nægte ham Sacramentet, om han med Tegn kan give tilkiende sin Attrae derefter, og at han forstaaer, hvad der tales til ham; Men er han saa svag, at han hverken kan høre, tale eller forstaae hvad der tales, da skal Præsten befale ham Gud, til en naadig Omskiftelse, og derhos formane de Hostaaende, at de eendragtigeligen bære ham for Gud i deres